

№ 24(26)
Aug. 23 серп.
2020

Вітаємо із Днем Незалежності!
Happy Independence Day!

Українська
Православна
Катедра
Св. Володимира

St. Volodymyr
Ukrainian Orthodox
Cathedral

400 Bathurst St.
Toronto, ON
M5T 2S6

Капиця
Всіх Святих
Землі Української

All Saints of Ukraine
Chapel

1280 Dundas St. W.
Oakville, ON
L6M 4H9

Катедральні ДЗВОНИ Cathedral Bells

Parish Priests and Editorial Staff

**The Rt. Rev. Protopresbyter
Bohdan Sencio • Dean**
905-238-0132

**The Very Rev. Archpriest
Dr. Jaroslaw S. Buciora**
905-855-7757

Greg Blyzniuk
gblyzniuk@gmail.com

Vlad German
vladgerman1@gmail.com

Wasył & Nadia Sydorenko
416-604-1740
mail@htplus.net

Cathedral Office

Monday - Friday • 9 am - 5 pm
Saturday - Sunday • closed

Myroslava Dubyk
Administrator & Office Manager
416-603-3224
office@stvolodymyr.ca
416-262-1813 (mobile)
400 Bathurst Street
Toronto, ON M5T 2S6

Катедральні Дзвони

Виходять що два тижні

Cathedral Bells

Published biweekly

ISSN 1911-6926 (Print)

ISSN 1911-6934 (Online)

Saint Volodymyr Cathedral

✦ Published in Canada ✦

Mission Statement

Cathedral Bells is a publication of the St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral of Toronto, Canada.

Its mandate is to enunciate the Orthodox Christian faith, to foster the mission of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, to provide a forum for the discussion of issues important to the church and its members, to publish notices and reports of events in our community, and to encourage our readers to explore all available sources of Orthodox Christian information.

Disclaimer

Views and opinions expressed by authors and those providing comments are theirs alone, and do not necessarily reflect those of St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral of Toronto, its clergy, council members, member parishioners, or employees. St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral of Toronto makes no representations as to the accuracy or validity of any information in articles or comments, and will not be liable for any errors, omissions, injuries or damages that may arise.

Available online: www.stvolodymyr.ca

протоієрей Миколай Канітула (ПЦУ)

24-ГО СЕРПНЯ ПАМ'ЯТЬ ПРЕПОДОБНОГО ФЕОДОРА КНЯЗЯ ОСТРОЗЬКОГО

Одним з найбільш шанованих святих землі Волинської є преподобний Феодор, князь Острозький. Він походив з відомого княжого роду на Волині, що вів свій початок від Рюриковичів. Феодор був старшим сином першого документально відомого Острозького князя Данила, який жив у XIV столітті. Рік народження святого князя невідомий. Вперше його ім'я згадується в джерелах у 1385 р. В 1386 році король Ягайло затвердив за ним маєтки його батька. Вже в молодому віці займав становище луцького старости і воєводи (1387-1388 рр.). У той час більшість українських земель опинилось під владою Литви, за винятком Галичини, Холмщини й частини Волині, якими заволоділа Польща. Коли після унії Литви з Польщею в Крєві в 1385 р. а особливо після підписання наступної унії в Городлі у 1413 р. наступило обмеження прав православних українців, князь Феодор став оборонцем цих прав, зокрема підтримував князя Свидригайла у боротьбі з Польщею.

Святий преподобний князь Феодор прославився як майстерний полководець. Він брав участь у відомій битві під Грюнвальдом у 1410 році. Потім підтримував гуситів у Чехії. Як припускають, невдала битва з татарами в 1438 році кардинально змінила його життя. Він покидає мирську суєту і стає ченцем у славній Києво-Печерській Лаврі. Про життя преподобного князя у Печерській обителі збереглося досить мало відомостей. Знаємо, що він прийняв постриг з ім'ям Феодосія і повністю присвятив себе Богові проходячи подвиги посту і мовчання. Точної дати упокоєння преподобного не відомо. Одні історики стверджують, що він упокоївся близько 1446 року, а інші вважають на початку другої половини XV ст. Мощі преподобного Феодора, князя Острозького спочивають у Дальніх печерах Київської Лаври.

Пам'ять його звершується 11 серпня (24 серпня за н. ст.), разом з Собором преподобних Печерських, що в Дальніх печерах спочивають 28 серпня (10 вересня за н. ст.), в Неділю Другу Великого посту, разом з усіма преподобними Печерськими, в Неділю 2-гу після П'ятидесятниці, та з усіма святими Волинськими 10 жовтня (23 жовтня за н. ст.).

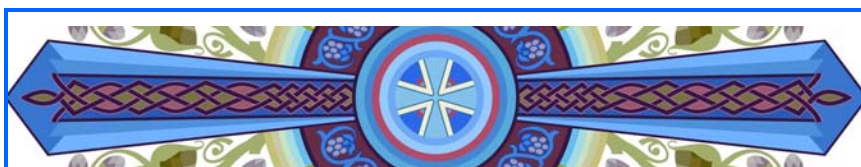
One of the most revered saints of Volyn is Saint Theodore, Prince of Ostroh. He came from a famous princely family in Volhyn, descended from the Ruryks of Kyiv. Theodore was the eldest son of the first documented Ostroh prince, Daniel, who lived in the XIV century. The year of birth of the holy prince is unknown. His name first appears in historical sources in 1385. In 1386, Polish King Jagiello conferred unto him his family's estates. Already at a young age he held the position of Lutsk elder and voivode (1387-1388). At that time, most of Ukrainian lands came under Lithuanian rule, with the exception of Galicia, Kholm, and parts of Volyn, which were under Poland. After the Union of Krewo between Lithuania and Poland, and especially after the signing of the Union of Horodlo in 1413, when the rights of Orthodox Ukrainians were restricted, Prince Feodor became a defender of these rights and supported Lithuanian Grand Duke Svitrigaila in his fight against Poland.

The holy prince, Saint Theodore became famous as a skilled commander. He took part in the famous battle of Grunwald in 1410. Then he supported the Hussites in the Czech Republic. It is believed that an unsuccessful battle with the Tatars in 1438 dramatically changed his life. He left all worldly concerns behind and became a monk at the Kyiv-Pechersk Lavra. There is very little information about the life of the saintly prince in the Pechersk monastery. We know that he took a vow in the name of Theodosius and devoted himself completely to God through fasting and silence. The exact date of the monk's repose is also unknown. Some historians claim that he died around 1446,

while others believe he did so in the early second half of the XV century. The relics of St. Theodore, Prince of Ostroh rest in the Far Caves of the Lavra

His memory is celebrated on August 11 (August 24, new style), together with the Saints of Pechersk, who rest in the Far Caves, on August 28 (September 10, new style), on the Second Sunday of Lent together with all the monks of Pechersk, on the 2nd Sunday after Pentecost, and with all the saints of Volyn on October 10 (October 23, new style).

English text: translation by Wasyl Sydorenko.

ST. VOLODYMYR CATHEDRAL OF TORONTO YOUTUBE CHANNEL

www.youtube.com/c/stvolodymyrcathedraloftoronto

CREDIT CARD DONATIONS

We now accept credit card donations (AMEX, MasterCard, Visa) on our website: www.stvolodymyr.ca

Earn Air Miles, Canadian Tire dollars or Aeroplan points when donating to Saint Volodymyr Cathedral.

**Deadline for submissions
to the next issue of Cathedral Bells:
Sunday, August 30, 2020.**

Ukrainian
Canadian
Congress
Toronto Branch

Конгрес
Українців
Канади
Відділ Торонто

Ukrainian Independence Day

29 *-th ANNIVERSARY*
-та РІЧНИЦЯ

День Незалежності України

Celebrating ✦ Together ✦ Virtually

Two Unique Shows on OMNI TV
Curated Performances • Past & Present

КОН-АКТ

Aug 23 - 5 pm

Aug 20 - 10 pm

Aug 25 - 11 pm

Aug 23 - 3 pm

Aug 28 - 9 am

Aug 25 - 8 am

Aug 29 - 7 am

www.UCCtoronto.ca

Олександр Кониський

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Волі і світу промінням
Ти її осіни.

Світлом науки і знання
Нас, дітей, просвіти,
В чистій любові до краю,
Ти нас, Боже, зрости.

Молимося, Боже єдиний,
Нам Україну храни,
Всі свої ласки, щедроти
Ти на люд наш зверни.

Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світу,
Щастя дай, Боже, народу
І многая, многая літа.

СПІВЧУТТЯ

Ділимося сумною вісткою, що у віці майже 100 років відійшла у вічність дорога мама отця Богдана – Марія (Платош) Сенцьо, яка проживала у Польщі.

Прийміть від нас усих, отче Богдане, наші найщиріші співчуття. Втрата не замінимої особи в родині – мами – це болючий духовий удар. Нехай віра Ваша принесе Вам полегшу – а ми помолимося за спокій її душі, та за душевну полегшу Вам і Вашій родині в Канаді, Америці й Польщі. Нехай Божа ласка завжди буде з Вами. А дорогій мамі – вічна їй пам'ять!

*Члени, парафіяни, та прихожани
Катебри Св. Володимира*

Олександр Олесь

З ЖУРБОЮ РАДІСТЬ ОБНЯЛАСЬ...

З журбою радість обнялась...

В сльозах, як в жемчугах, мій сміх.

І з дивним ранком ніч злилась,

І як мені розняти їх?!

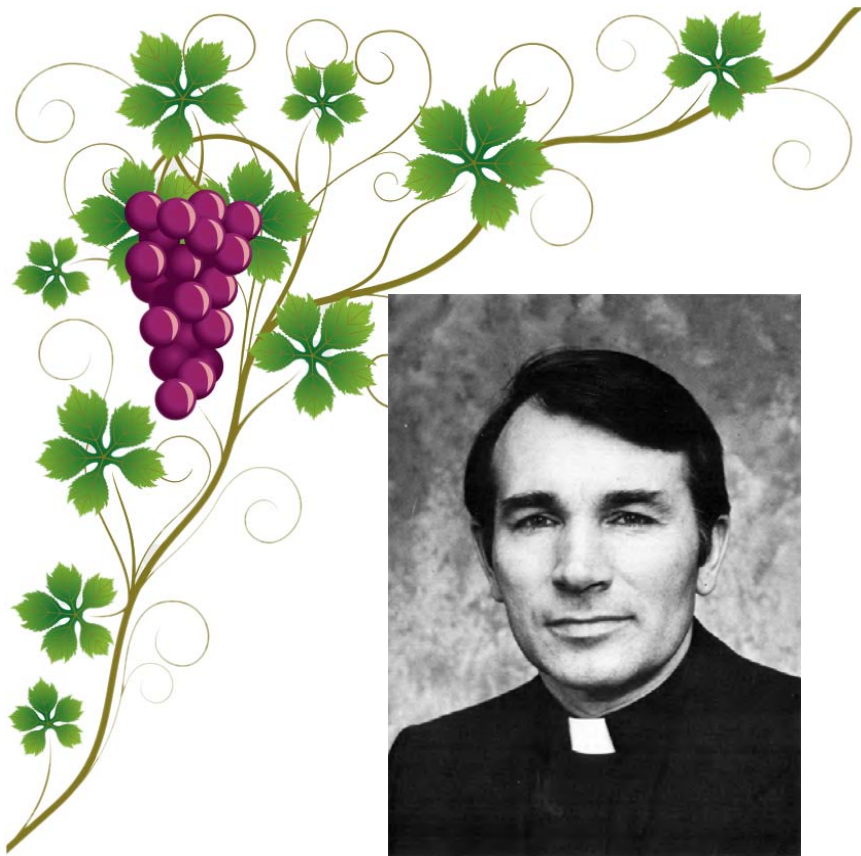
В обіймах з радістю журба.

Одна летить, друга спиня...

І йде між ними боротьба,

І дужчий хто – не знаю я...

1906

Вітаємо із 50-літтям священства!

Отче Богдане,

вітаємо вас із нагоди вашої Золотої річниці!

*Найщиріші наші побажання та подяка
за всю вашу працю у нашій Катедрі-Парафії.*

Будьте здорові і щасливі!

GREEK PRESIDENT, ARCHBISHOP ELPIDOPHOROS OF AMERICA AND OTHER LEADERS CONDEMN TURKEY'S DECISION TO CONVERT HISTORIC CHORA CHURCH INTO MOSQUE

<https://greekcitytimes.com/2020/08/22/leaders-condemn-turkeys-decision-to-convert-historic-chora-church-into-mosque/>

President of the Hellenic Republic Katerina Sakellaropoulou, Archbishop Elpidophoros of America, Culture Minister Lina Mendoni and other leaders condemned the decision by Turkish authorities to convert the ancient Church of Chora (“Church of the Holy Savior in Chora”) in Constantinople (Turkish: İstanbul), into a mosque.

The Church of Chora was converted into a mosque by the Ottomans, and was turned into a museum in 1958, but last year the Turkish Supreme Court ruled that it should be converted into a mosque, which had not been implemented until today.

In a tweet on the decision Sakellaropoulou noted: “After Hagia Sophia, the Turkish leadership moves onto another provocative act. It turns the Chora Monastery into a mosque,

thereby distorting the character of another world heritage site while undermining interfaith and intercultural dialogue.”

“After the tragic transgression with #HagiaSophia, now the Monastery of Chora, this exquisite offering of Byzantine culture to the world! The Turkish people do not deserve such a narrow-minded policy. The pleas and exhortations of the international community are ignored. How long?” Archbishop Elpidophoros of America wrote on his Twitter account.

The move was condemned earlier in the day by the Greek Foreign Ministry as “completely reprehensible.” The ministry said the decision is yet another “provocation for religious people everywhere and for the international community that respects the monuments of human civilization.”

Culture Minister Lina Mendoni also described the move as “an insult to global cultural heritage.” The decision to change the museum’s status “is a second provocative act by the Turkish president that has been condemned by the Greek government through the Foreign Affairs Ministry and the European Commission,” the Culture minister said. “It’s sad to see, in the 21st century, a regression to the past instead of having religious tolerance and multiculturalism dominate. We all talk about dialog among cultures, about consensus, tolerance and broadmindedness. Such acts return us to the past,” she added. The Church of Chora is covered with some of the finest Byzantine mosaics and frescoes.

The spokesperson for Foreign Affairs & Security Policy of the EU also commented on the decision. “We are recording the decision to convert the Chora Church, which functioned as a museum since 1945, into a mosque and to open it for worship,” Nabila Massrali said.

“Like Hagia Sophia, Chora is a UNESCO World Heritage Site. As a member of the Global Alliance for Cultural Diversity, Turkey is committed to interfaith and intercultural dialogue and the promotion of tolerance and coexistence.”

Вселенська Патріархія

ЗА ЖИТТЯ СВІТУ**На шляху до соціального етосу Православної Церкви****English version: www.goarch.org/social-ethos**

Переклад: Дар'я Морозова і Лідія Лозова

III. Життєвий шлях людини***Освяти наші душі й тіла, і дай нам благоговійно служити
Тобі усі дні життя нашого***

§22 Усі подружжя – православні, неправославні або змішані – потерпають від наслідків гріха. І саме тому, що сім'я – це простір величезної відповідальності, емоційної близькості та інтимних стосунків, у ній також можуть проявлятися найбільш руйнівні види психічного, фізичного, сексуального та емоційного насильства. Православна Церква визнає, що головна моральна відповідальність дорослих у неблагополучній родині – це захист найуразливіших її членів, і усвідомлює, що в багатьох випадках лише розірвання шлюбу може гарантувати фізичну безпеку й духовне здоров'я всім, хто залучений у ситуацію. Одна з сумних реалій життя в нашому зіпсованому світі полягає в тому, що подружнє життя іноді руйнується безповоротно. По суті, розлучення – це не просто наслідок нашої роздробленості як занепалих істот, але особливо яскравий її прояв. Але розлучення не виключає можливості зцілення залучених сторін і не закриває для них шляхи до обоження. Отже, Церква допускає також повторний шлюб, хоча й визнає в обряді вінчання, що він є компромісом, а не ідеалом. Шостий Вселенський Собор рекомендував, щоб розлучених, які повторно взяли шлюб, не допускали до Євхаристії протягом семи років (правило 37), хоча Трульський Собор додав до цього припису, що в разі якщо один з членів подружжя залишає іншого, сторона, яку покинули, може не проходити через період каяття (правило 87). З огляду на це, у своїй пастирській і отцівській турботі про духовенство, що опікується громадами, Вселенський Патрі-

архат нещодавно мав міркування щодо винятків із канонів, які стосуються повторного шлюбу розлучених священнослужителів. Однак, загалом жодне правило покаянного примирення з Церквою ніколи не запроваджувалось повсюдно. З огляду на унікальність кожної людини і своєрідність кожного шлюбу, Церква повинна співчутливо пропонувати розлученим поради, що відповідають особливим обставинам кожного з них.

§23 Обряд вінчання містить безліч прохань про очікуване народження дітей, включно з молитвою псалмоспівця про те, щоб наречені змогли побачити «дітей дітей своїх». Дім, утворений шлюбом, може наповнюватись дітьми, народженими від статевого союзу подружньої пари, усиновленими, а також взятими під опіку; але всі вони однаково бажані в святині сім'ї і в Тілі Церкви. Батьківство – це особливо привілейований символ любові, що преображує, любові Бога до Своїх створінь. Ба більше, благословення дітьми приносить із собою покликання сім'ї утворити свого роду град, мікрокосм, що символізує відкуплене творіння, а відтак, і місце гостинності для тих, хто перебуває поза його безпосереднім колом. До того ж, правдива любов завжди плідна, хоча її плідність розкривається не тільки через дітей; вона може проявлятися і через різноманітні дари Духа: гостинність, служіння й різного роду спільні творчі зусилля. Однак ніщо з цього не дається з легкістю. Діти – це славне благословення, але в занепалому світі над кожним благословенням тяжіє покарання Адама та Єви. Батьківство – це також поле аскетичної праці, і не лише тому, що батьки мусять поступатися власними інтересами на користь своїх дітей (що саме собою може бути великою радістю), але й тому, що вони змушені також поділяти їхні страждання, страхи й печалі, або часом визнавати власні помилки в їхньому вихованні. А іноді, подібно до Самої Матері Божої, батьки змушені переживати втрату сина чи доньки, і це – найбільший біль, який лише може принести життя і який простромлює душу

подібно до меча (Лк. 2:32). Певна річ, в ідеалі обоє батьків мають долучатися до виховання своїх дітей упродовж усього їхнього зростання; але іноді, внаслідок смерті, розлучення або інших нещасть, це завдання лягає на плечі одного з них. За цих обставин Церква, як сім'я Тіла Христового, є особливо відповідальною за те, щоб надати йому матеріальну, емоційну, духовну підтримку й розраду. Ба більше, Церква зобов'язана дарувати таїнство хрещення усім дітям, незалежно від того, яким чином вони були зачаті або всиновлені.

§24 Помилково вважати, що чоловік і жінка, з'єднані таїнством шлюбу, стають «однією плоттю» лише через народження дітей, навіть якщо (з історичного погляду) саме про це йдеться в словах із Книги Буття. Від самого початку православне передання стверджувало таїнственну повноту кожного благословенного Церквою шлюбу, включно з бездітними. Як зауважив св. Йоан Золотоуст, «що ж, коли не буде немовляти, – і тоді вони не будуть двома? Ясна річ: адже це (єднання) здійснюється через злягання, яке з'єднує і змішує тіла обох. Як при додаванні мира в олію з усього виходить одне, так буває і тут»[17]. Певна річ, Церква очікує, що більшість подружжь будуть відкриті до зачаття; але вона також усвідомлює, що трапляються ситуації, коли виникають духовні, фізичні, психологічні або фінансові перешкоди, через які доцільно – принаймні, на деякий час – відкласти народження дітей або навіть зовсім від нього відмовитись. Православна Церква не має догматичних заперечень проти використання в контексті сімейного життя безпечних і небортівних протизаплідних засобів, – не як ідеальної або постійної стратегії, а як тимчасової поступки обставинам. Сексуальне єднання пари – це невід'ємне благо, що служить поглибленню любові в подружжі один до одного та відданості спільному життю. Так само Церква не заперечує проти використання деяких репродуктивних технологій, що вже доступні або перебувають на стадії розробки, для пар, які щиро

бажають мати дітей, але не можуть зачати без сторонньої допомоги. Однак Церква не може схвалити методи, що призводять до знищення «непотрібних» запліднених яйцеклітин. Необхідним критерієм оцінки того, чи припустима та чи інша репродуктивна технологія, має бути невід’ємна гідність і непорівнювана цінність кожного людського життя. Оскільки медична наука в цій галузі продовжує розвиватись, православні християни – як віряни, так і духовенство – мають покладатися на цей основоположний принцип у кожному випадку, коли з’являється новий метод надання допомоги парам у зачатті та народженні дітей, а також враховувати, чи поважає цей метод священні взаємини між подружжям.

§25 У православній традиції у день Благовіщення Церква святкує зачаття Христа в утробі Його Матері, а на свято Відвідин Пресвятою Дівою Марією Єлизавети згадує, як Йоан Хреститель радісно заграє в утробі матері, зачувши голос вагітної Матері Божої. Уже в утробі кожен з нас є духовною істотою, особою, створеною за образом Божим для того, щоб радіти в присутності Бога. Тому починаючи з перших поколінь християн Церква відкидала практику вибіркового абортів як дітовбивство. Ще в пам’ятці під назвою «Дідахе», у якій відображено церковні практики і приписи першого століття, неприйняття абортів розглядалося як ясний принцип нової віри[18], який, поряд із забороною залишати немовлят незабаром після народження і відмовою від смертної кари, підтвердив, що християнське сповідання виступало проти позбавлення людини життя, навіть у випадках, коли язичницька культура вважала це законним і навіть необхідним. Людина – це більше, ніж результат, що поступово виникає з якогось фізичного процесу; життя починається в мить зачаття. А отже, право дитини на етичне ставлення з нашого боку є абсолютним з найпершого моменту, і християнам заборонено проливати невинну кров на будь-якому етапі людського розвитку. Поза сумнівом, Церква визнає, що вагітність часто переривають через злидні, відчай, при-

мус або жорстоке поводження, і прагне відкрити шлях примирення для тих, хто не витримав цих нестерпних обставин. Та оскільки акт абортів завжди об'єктивно є трагедією, що забирає невинне людське життя, відновлення стосунків з Богом має включати визнання істини цього факту ще перед тим, як стане можливим повне покаяння, примирення та зцілення. До того ж, Церква має бути завжди готовою – якщо вона дійсно бажає ствердити благість кожного життя – прийти на допомогу жінкам у ситуаціях небажаної вагітності, чи то внаслідок зґвалтування чи парубання за обоюсторонньою згодою, а також майбутнім матерям, які страждають від злиднів, жорстокого поводження або інших несприятливих умов. У таких випадках вона повинна надавати їм матеріальну та моральну підтримку, духовну допомогу і всіляко запевняти в Божій любові, як під час вагітності, так і після неї.

§26 У православному обряді вінчання Церква молиться про те, щоб нареченим було даровано «щастя батьківства». Це очікуване щастя є беззастережним; його джерелом є не лише немовлята або діти, які відповідають певним стандартам здоров'я і фізичного стану. Господь знає і любить усіх дітей, усі є носіями Його образу й подоби, й усі гідні однакової поваги, шанування й турботи. У розумінні Церкви кожен із нас народжується таким, яким він є, *для того, щоб відкрилися на ньому діла Божі* (Йн. 9:3). Тому Православна Церква не визнає обґрунтованим євгенічне переривання нового людського життя. Але, водночас, вона вітає будь-яке нове досягнення в галузі медицини, що здатне зберегти й поліпшити життя дітей, які потерпають від хвороб або інвалідності. Церква, однак, визнає, що в деяких випадках протягом вагітності виникають трагічні й нерозв'язні медичні обставини, за яких життя ненародженої дитини не може бути збережене або продовжене без серйозної загрози для життя матері, і що єдино можливі медичні заходи в таких випадках можуть призвести до смерті ненародженої дитини або прискоро-

рити її всупереч сподіванням батьків. У таких ситуаціях Церква не може претендувати на компетентність в тому, як краще чинити в кожному конкретному випадку, й повинна доручити це питання молитовному міркуванню батьків та лікарів. Утім, вона може пропонувати допомогу порадою, а також молитвою про зцілення й спасіння життя задіяних людей. Однак, Церква сумує з приводу повсюдної втрати життя в утробі матері внаслідок викидня і мертвонародження, розглядаючи цей досвід як особливо важку втрату для родини, і повинна переглянути ті зі своїх молитов, які припускають протилежне, й піднятися до тієї чутливої і люблячої пастирської турботи, якої вимагає втрата дитини.

§27 Іншим шляхом християнина в цьому світі є чернече життя. Від початків існування Церкви чоловіки та жінки збиралися разом з метою провадити молитовне життя, і таке життя було більш чи менш спільнотним чи усамітненим. Віддаляючись від суспільства, частково або цілком, вони нагадували собі та іншим, що Царство Боже – не від світу цього. Як годиться кожному християнинові, вони пророчно волають і наполегливо нагадують, що ми шукаємо майбутнього граду (Євр. 13:14) й «очікуємо... життя будучого віку» (Нікео-Царгородський Символ віри), але вони роблять це з особливою харизмою і завзяттям. Іноді може видатися, що їхнє самоусунення від звичайних суспільних справ суперечить заповіді про любов до ближнього. Але будь-яка переміна, що здійснюється благодаттю Божою, навіть в потаємних глибинах серця, приносить користь цілому Всесвіту. Св. Силуан Афонський говорив, що «молитися за людей – це кров проливати»[19]. І часто монастирі служать світові тим, що влаштовують місце, відокремлене від мирських турбот, де насельники можуть приймати вірян і пропонувати їм духовне керівництво й тимчасовий притулок від негараздів та спокус звичайного життя. Це набагато більше, ніж просто фізична гостинність. За словами св. Марії (Скобцової), «звертаючись своїм духовним світом до духовного світу іншого, лю-

дина зустрічається з таїною, що жахає й надихає... вона зустрічається... з самою втіленою іконою Бога в світі, з відблиском таємниці Боговоплочення і Боголюдства»[20]. До того ж, чернеча безшлюбність жодним чином не передбачає щонайменшого приниження статевого союзу статей, властивого життю в шлюбі. Вона радше є особливим вправлінням в любові й прощенні. Чернече життя – це завжди акт благодарення, і тому його осердям є регулярне звершення Євхаристії. Це також взаємна дисципліна спільнотної щедрості, спільної молитви і взаємного прощення. Отже, чернече життя постає прообразом Царства Божого, можливо, не більш правдиво, ніж християнська сім'я, але у свій особливий спосіб і відповідно до особливої і святої форми самозречення людини у спільноті. Воно ніколи не зводиться до простої егоїстичною інтроверсії або егоцентричного усамітнення. Хоча ченці не пов'язані таїнственно і духовно з однією людиною, як чоловік і жінка в шлюбі, вони, однак, відчують і виявляють високу ступінь особистої любові, спрямованої до інших і до Бога. Чернець, що має справжню братолюбність, «плаче про гріхи брата [і сестри], і радіє про його [її] поступ і обдарування», – каже св. Йоан Ліствицник[21].

[17] Йоан Золотоуст, *Бесіди на Послання до Колосян*, 12.5. PG 62.388.

[18] *Дідахе 2.*

[19] Софроний (Сахаров), архимандрит, *Преподобный Силуан Афонский*, Свято-Троицкая Сергиева Лавра, 2011, 263.

[20] «Вторая евангельская заповедь», у Кузьмина-Караваева Е. Ю. (Мать Мария), *Жатва духа: Религиозно-философские сочинения*, Санкт-Петербург: «Искусство-СПБ», 2004, 376–377.

[21] *Ліствиця*, 4.47. PG 88.705A.

Organizations

Parish Council

Greg Blyzniuk

President

gblyzniuk@gmail.com

St. Volodymyr

Brotherhood

Walentina Rodak

416-252-2439

Ukrainian Women's Association of Canada

Vera Melnyk

416-534-0633

Fellowship of

Sts. Cyril & Methodios

Oleg Holowaty

oleg@scmfellowship.com

Cathedral Choir

Andriy Dmytrovych

647-575-3086

Eastern Eparchy

His Grace ANDRIY

Bishop of Toronto

and the Eastern Eparchy

905-206-9372

647-991-1610

905-206-9373 (fax)

bishopandriy@rogers.com

uocceast@rogers.com

<http://uocceast.ca>

Sunday School

Dobr. Kateryna Sencio

905-238-0132

St. Volodymyr

Ukrainian School

Tatiana Sunak

416-565-5125

tatiana.sunak@yahoo.ca

Parents Committee

Mykola Jemetz

416-997-4476

mykola.jemetz@gmail.com

Cultural Centre

905-847-6477

Slavko Adamec

416-737-0736

St. Volodymyr

Cemetery

905-827-1647

*Просимо негайно
повідомити Отця,
коли хтось із наших
парафіян або прихожан
перебуває у лікарні або
потребує необхідної
пастирської опіки.*

*Please inform the
Priest immediately
in the event that any
of our church members
find themselves in the
hospital or in need of
spiritual guidance.*

Available online: www.stvolodymyr.ca

SCHEDULE OF SERVICES

Due to the COVID-19 pandemic, the Cathedral and Chapel are closed to the public, its members and visitors, until further notice. In the meantime, all services are being streamed via the Cathedral's own YouTube channel as indicated below.

PASTORAL SERVICES • AUGUST 22 - 29: FR. BUCIORA ☎ 905-855-7757

August 23, Sunday SUNDAY 11 AFTER PENTECOST 11-ТА НЕДІЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 a.m.	Liturgy/Літургія
August 26, Wednesday	6:00 p.m.	Akathist/Акафіст
August 27, Thursday	6:00 p.m.	Vespers/Вечірня
August 28, Friday DORMITION OF THE THEOTOKOS УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ	9:30 a.m.	Liturgy/Літургія

PASTORAL SERVICES • AUGUST 29 - SEPT. 5: FR. SENCIO ☎ 905-238-0132

August 29, Saturday	5:00 p.m.	Vespers/Вечірня
August 30, Sunday SUNDAY 12 AFTER PENTECOST 12-ТА НЕДІЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 a.m.	Liturgy/Літургія
September 2, Wednesday	6:00 p.m.	Vespers/Вечірня

PASTORAL SERVICES • SEPTEMBER 5 - 12: FR. BUCIORA ☎ 905-855-7757

September 5, Saturday	5:00 p.m.	Vespers/Вечірня
September 6, Sunday SUNDAY 13 AFTER PENTECOST 13-ТА НЕДІЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 a.m.	Liturgy/Літургія

During the COVID-19 pandemic, please contact the Cathedral or Chapel Office directly when making any arrangements for special services: baptisms, weddings, funerals, panakhydu...

Cathedral: 416-603-3224 • Chapel: 905-847-6477